név:…….. iskola: …… oszt.: ……

KÉT HÉT EGY NOVELLA

2021-2022

5.-8. osztály

4. forduló

Eva Ibbotson: Mindenkinek kell egy kutya! (gyermekregény részlet)

Budapest: Pagony Kiadó, 2021

Sam születésnapja

1) Mire vágyott Sam egész életében?

……....

2) Miért nem kapott kutyát?

……....

……

……

3) Sam egy hatalmas, modern házban lakott. Egészítsd ki a hiányos szöveget!

A ……laktak egy hatalmas, modern házban, a …….. olyan vastagok voltak, hogy az embernek ……a lába, a …… a földet söpörték. A garázsban …… új autó állat- az egyik …….., a másik a ……, a harmadikkal a ……..hordta iskolába Semet-, mind az …… fürdőszoba arany ……. és szupererős zuhannyal volt fölszerelve, és …….is működött a házban.

4) Mi hiányzott Samék otthonából?

……

……

5) Milyen ajándékokat kapott az anyjától Sam?

……

……

……

……

6) Ki volt Alfred Potts?

……

……

……

……

7) Sam édesapja mivel lepte meg a fiút?

……

……

……

……

8) Rajzold le, mit kapott Sam a nagyszüleitől a születésnapjára!

Eva Ibbotson: Mindenkinek kell egy kutya
Budapest: Pagony Kiadó, 2021
ford.: Rét Viktória

1. fejezet

SAM SZÜLETÉSNAPJA

Sam egész életében semmi másra nem vágyott, csak egy kutyára.

Az előző születésnapjára is kutyát akart, meg az azelőttire is, és karácsonyra is, és most, hogy megint közeledett a születésnapja, már mindennél jobban vágyott egy kutyára. Kutyákról olvasott és kutyákkal álmodott, már tudta, mivel kell etetni és hogyan kell beidomítani őket. De ahányszor kutyát kért az anyjától, ő mindig azt felelte, hogy ne butáskodjon.

– Mégis hogyan lehetne kutyánk? Gondolj csak bele, micsoda kosz lenne, a szőnyeg tele lenne szőrrel, az ajtó karmolásokkal, na és a szag…! Nem beszélve a pocsolyákról a padlón – mondta Albina Fenton, és megborzongott.

És amikor Sam azt mondta, hogy ő majd vigyáz, hogy ne legyen büdös, és majd kiviszi és megint kiviszi, hogy ne legyenek pocsolyák, az anyja megbántva nézett rá.

– Olyan gyönyörű az otthonod – mondta a fiának. – Nem értem, miért nem vagy hálás érte.

Ez bizonyos szempontból igaz volt. Sam szülei gazdagok voltak. A külvárosban laktak egy hatalmas, modern házban, a szőnyegek olyan vastagok voltak, hogy az embernek belesüppedt a lába, a selyemfüggönyök a földet söpörték. A garázsban három új autó állt – az egyik Albináé, a másik a férjéé, a harmadikkal a bejárónő hordta iskolába Samet –, mind az öt fürdőszoba arany csapokkal és szupererős zuhannyal volt fölszerelve, és szauna is üzemelt a házban. A konyhában ezerféle eszköz zümmögött és sziszegett: facsarók és kávéfőzők és szagelszívók – a teraszt borító különleges márványt pedig egyenesen Olaszországból szállították ide.

De az egész házban nem volt semmi élő. Sehol egy icipici bogár, egy vékony lábú pók, sehol egy szégyenlős kisegér – erről Albina Fenton és a gyakran cserélődő bejárónők gondoskodtak. A kertben nem nőttek virágok – szabályosra gereblyézett kavics fedett mindent –, merthogy a virágok földdel, vagyis rendetlenséggel járnak.

•

Bár tudta, hogy bolondság reménykedni, Sam elhatározta, hogy még egyszer, utoljára megpróbálja. A tizedik születésnapja előtt három nappal korán fölkelt, és végiglépkedett a vastag kék szőnyegen, amit következő héten ki fognak cserélni, mert a kék az anyja szerint

kiment a divatból. Ő ugyan mondta, hogy neki tetszik a kék, de az anyja kicsit sajnálkozva mosolygott rá, ami azt jelentette, hogy most jó nagy sületlenséget mondott.

Lekapcsolta a repülő csészealj alakú éjszakai fényt, és egy pillanatra eltöprengett, vajon miért alszik a repülő csészealj alakú éjszakai fénnyel pontosan ugyanolyan rosszul, mint a felhőkarcoló alakúval.

Aztán bement a fürdőszobába, és alaposan megmosakodott, nagyon vigyázott, nehogy egyetlen foltot is kihagyjon, és a fogát is extraerősen megmosta az elektromos fogkefével, sőt még a falra erősített szájsprayből is spriccelt a szájába.

Azt akarta, hogy minden a legnagyobb rendben legyen, amikor elkezdi megírni a levelet az anyjának, mert ez egy fontos levél volt. Ha az anyja hallgat rá, minden rendben lesz, de ha nem…

Szóval leült az egyedi beépített íróasztalához, elővett egy tollat meg egy fejléces papírt, mert a szülei utálták az összevisszaságot meg a rendetlenséget, és nagyon, nagyon óvatosan írni kezdett:

Kérlek szépen, hadd kapjak egy kutyát a születésnapomra, jó? Kérlek szépen!

Háromszor is leírta, mert azt akarta, hogy nagyon szépen legyen írva – a szülei kiírták az előző iskolájából, mert azt mondták, nem halad elég jól –, aztán végigment a folyosón, és becsúsztatta az üzenetet az anyja ajtaja alatt. Az apjának értelmetlen lett volna írni, mert az apja Dubaiban volt, vagy talán Hongkongban. De lehet, hogy Tokióban. Sam sosem tudta pontosan, pedig nagyon igyekezett nyomon követni az üzleti útjait. Az apja gyakran repült, több időt töltött a levegőben, mint a földön.

Albina Fenton, Sam anyja a gardróbszobában állt, és azon gondolkozott, hogy mit vegyen föl.

– Komolyan mondom, nincs egy rongyom – motyogta, és elsétált egy sor csillogó estélyi ruha előtt, aztán vissza egy szekrénnyi egyedi, rá szabott kosztüm előtt, fodros blúzokkal és hímzett kendőkkel teli fiókokat húzott ki. – A nagyját ki kell dobni, és kezdhetem elölről az egészet. Nagyon komoly vásárlásokra lesz itt szükség.

Amikor kilépett a gardróbból, észrevette, hogy valaki becsúsztatott egy üzenetet az ajtaja alatt, és egészen lelombozódott. Biztosan Sam írt. Nem felejtette el a születésnapját, épp ellenkezőleg, mindenféle intézkedéseket tett. Ajándékcsomagot rendelt a Harrodsból, egy óriási játékboltól, és még egyet egy másikból. Az eladók majd összeválogatják az életkorának megfelelő ajándékokat, és egy nappal a születésnapja előtt kiszállítják a csomagokat, még soha nem hagyták cserben. Jó nevű cég hozza az ételt, és még animátort is lefoglalt – bár Sam akadékoskodott a buli miatt, mert átíratták a régi iskolájából egy újba, ami minden szempontból

előnyösebb volt, gyerekekből is megfelelőbbek jártak oda, de Samnek lassan ment a barátkozás.

Fölvette az üzenetet. Remélem, nem ugyanazzal jön már megint, gondolta.

Pedig ugyanazzal jött, és akkor most megint el kell neki magyaráznia, hogy teljesen lehetetlen, és el kell viselnie, hogy elfordul, és az ajkába harap, és úgy néz ki, mint egy nincstelen árva, nem pedig úgy, mint egy kisfiú, akinek mindene megvan a világon, amire csak vágyhat.

– Annyira igazságtalan! – panaszkodott a barátnőinek, akik átjöttek kávézni reggel, amikor a bejárónő elvitte Samet a trambulinparkba. – Mindent megteszek ezért a gyerekért, ő meg olyan hálátlan!

Minden barátnőjének G-vel kezdődött a neve – úgy hívták őket, hogy Glenda, Geraldine és Glora –, és mindhárman mélyen együttéreztek vele.

– Egy kicsit sápatag a fiú – mondta Glenda. – Képzeljétek, valahol olvastam, hogy lehet rendelni puszigépet a gyerekek születésnapi partijára. Vagy talán inkább ölelőgépet. Küldenek valakit, aki csimpánznak van beöltözve, vagy valami más állatnak, és vicces dalokat énekel, meg átad egy üzenetet. Mi lenne, ha valaki beöltözne kutyának?

Amikor a barátnői elmentek, Albina felhívta a férje irodáját, és megkérte a titkárnőjét, hogy juttasson el egy üzenetet Dubaiba.

– Emlékeztesse, hogy Samnek pénteken lesz a születésnapja – mondta. – A repülőtéren tud neki venni valami ajándékot.

Ennél többet tényleg nem tehet, gondolta Albina, és kiválasztott egy bútorkatalógust a dohányzóasztalon heverő kupacból. Mindenki arról beszélt, hogy idén a bézs a menő; kénytelen lesz kihajítani a fehér szőnyeget az étkezőből… Nem mintha sokáig akarna még itt maradni: eléggé szégyellte, hogy olyan házban laknak, aminek nincs medencéje.

•

Sam egészen a legutolsó pillanatig reménykedett.

A születésnapja reggelén majd kinyitja a szemét, és szimatolást hall az ajtó mögül, és a kutya beszalad a szobájába… egyszer barna hosszú bundájúnak képzelte, máskor fehérnek, puha szőrűnek. Samnek mindegy volt, hogy néz ki; igazi élő kutya lesz, aki az övé, és ott lesz vele, amikor az apja Dubaiban van, az anyja meg elmegy a barátnőivel, és ő egyedül marad a bejárónővel, aki minden hónapban másvalaki, de mindig szomorú a honvágytól.

Ám a képzeletbeli kutya képzeletbeli maradt. Amikor elérkezett Sam születésnapja, senki nem kaparta az ajtót, és az ugatásról, amitől Samnek felgyorsult a szívverése, kiderült, hogy az utcáról hallatszik be.

Sam felöltözött, és lement a konyhába. Az anyja a reggelizőasztal mellett állt, az asztal roskadozott a csomagoktól. Nemhiába választotta az anyja a leghíresebb játékboltot egész Londonban; elküldték a legújabb Xbox játékot meg egy új társast meg egy lézerpuskát meg egy távirányítós fémkereső autót. A másik játékbolt egy iPodot küldött, meg egy óriási kémiai kísérletező készletet meg egy roboquadot…

– Most végre boldog vagy? – kérdezte az anyja. Az arcát fürkészte, ahogy a csomagokat bontogatta, ő pedig azt felelte, hogy igen, boldog, és az anyja mondta, hogy az apja estére hazaér, és hoz valamit neki a repülőtérről.

– A nagyszüleim küldtek valamit? – kérdezte Sam, mire Albina felsóhajtott, és elővett egy kis, barna papírba burkolt csomagot.

A férje szülei szegények voltak, egy kis házikóban éltek a northumbriai tengerparton. Egyszer meglátogatták őket, amikor Sam kicsi volt, egy madzaggal összekötött, ősrégi bőröndben hozták a holmijukat – és hát tényleg lehetetlenség, hogy az ember ne szégyellje magát miattuk. Többet nem jöttek, de egészen elképesztően furcsa ajándékokat küldtek Samnek karácsonyra és a születésnapjára. Albina úgy vélte, ha valakinek nem telik rendes ajándékra, jobb, ha semmit nem ad, mint ha elküld egy kagylót vagy egy követ. De Sam mindig örült az ajándékuknak, most is úgy

nézett az apró, barna, girbegurba valamire, ahogy egyik ajándékra sem.

– Tengeri csikó – nézett a papírra, ami a csomagban volt az ajándékkal együtt. – A víz kivetette egy sziklára. A halászok szerint szerencsét hoz.

Aztán Sam felvitte az ajándékait a szobájába, és játszott velük, délután pedig megérkezett a furgon a partiételekkel meg a tornacipő alakú születésnapi tortával (amit Albina rendel, annak soha nincs olyan alakja, mint kéne, egy torta alakú tortától halálra unná magát). Aztán befutottak a barátok – csak éppen nem voltak igazi barátok, hiszen azok ottmaradtak a régi iskolájában –, akik játszottak a játékaival, és tönkretették a fémkereső autót, és kiborították a földre a kémiakészletet.

De amikor megették az uzsonnát, és megnézték a bűvész műsorát, meglepetés következett.

Egy furgon állt meg a ház előtt; csöngettek – aztán nyílt az ajtó, és berontott a szobába… valami. Az ormótlan alak sárga szőrbe volt öltözve, hosszú fekete füle volt, lógó nyelve és farka.

Egy darabig két lábon ugrándozott, aztán négykézlábra ereszkedett, Sam felé mászott, és furcsa, fojtott hangot hallatott, ami kicsit úgy hangzott: „vaú, vaú".

Amikor odaért Samhez, egy nagy üdvözlőlapot pottyantott ki a szájából, és rekedt hangon énekelni kezdett.

„Szülinapi kutyus a nevem,
Te vagy ma a gazdim,
Simogasd meg a fejem,
és…"

De a dalnak ezen a ponton vége szakadt, Sam ugyanis elvesztette a fejét.

– Hagyd abba! – kiabálta, és rángatni kezdte a lény fejét. – Hogy merészeled? – Még egy nagyot rántott a kutyafejen, és egyszerre csak az Ölelőgép Ügynökség emberének vörös képe bámult rá. – Hogy mered kutyának tettetni magad? – Sam rugdosni kezdte az alak sípcsontját. – Undorító vagy! Tűnj el innen! Takarodj!

Csakhogy Alfred Potts, a jelmezben megbújó ember nagy gonddal készítette elő a műsorszámát. Már egy egész órája nem gyújtott rá, és sört is alig ivott, mielőtt idejött. Őt ugyan nem fogja egy kis nyiszlett gyerek megrugdosni!

– Állítsd szépen le magad, légy szíves! – ragadta meg Sam karját. – Az anyukád örömet akart szerezni neked, te hálátlan kis…

De mielőtt végigmondhatta volna, Sam kicsúszott a karmaiból, és zokogva kirohant a szobából.

Késő este volt, mire a hatalmas Mercedes behajtott a ház elé, és eltűnt a föld alatti garázsban. Néhány perccel később belépett Donald Fenton. A felesége már várta.

– Hoztál valamit Samnek? – kérdezte türelmetlenül. – Ugye nem felejtetted el a születésnapját?

Mr. Fenton a szája elé kapta a kezét. Elfelejtette.

– Csak felszállás előtt egy órával lett vége a találkozómnak. Majdnem lekéstem a gépet.

– Ajjaj! Egyfolytában azt kérdezgette, hogy mikor érsz haza. Azért menj be hozzá egy jó éjszakát puszira, ki van akadva. – És elmesélte a férjének Mr. Pottsot és az ölelőgépet.

Donald lassan felment a lépcsőn. Nem lett volna szabad elfelejtenie Sam születésnapját, de egész nap nem volt egyetlen szabad perce sem – és a fiú biztos egy tonnányi ajándékot kapott, erről Albina mindig gondoskodott. Amikor ő annyi idős volt, mint most Sam, csak egy házilag összetákolt horgászbotot kapott a születésnapjára, semmi mást.

Sam ébren ült az ágyban, őt várta. Kicsinek és sápadtnak tűnt, sötét karikák éktelenkedtek a szeme alatt.

– Egyenesen a repülőtérről jövök – magyarázkodott az apja. – Sajnos nem tudtam neked ajándékot hozni, de holnap majd elmegyünk vásárolni. Korán el tudok szabadulni a munkából. Mire vágysz?

Sam megrázta a fejét.

– Semmi mást nem akarok, csak egy kutyát.

De teljesen kedvetlenül mondta, tudta, hogy mindennek vége. Az a szörnyű, cigarettától és sörtől bűzlő ember valahogy végleg összetörte az álmát.

Mr. Fenton a fiára nézett – és hirtelen támadt egy ötlete.

– Jól van, Sam. Holnap elmegyünk, és szerzünk egy kutyát.

Odalent a konyhában Albina Fenton éles örömujjongást hallott Sam szobájából.

– Mi az? – kérdezte a férjétől, amikor ő is leért. – Mi történt?

Donald mosolygott, nagyon elégedett volt magával.

– Megmondtam neki, hogy szerzünk egy kutyát. Holnap.

– Egy kutyát! Te megőrültél, Donald? Megmondtam neked, és Samnek is megmondtam, nem tűröm, hogy egy állat tönkretegye a házamat.

– Csak egy hétvégéről van szó, Albina. Annál hosszabb időre úgysem adják bérbe őket.

– Kicsodák? Miről beszélsz?

– Az Állat Expresszesek. Egy cég, amelyiktől kutyákat lehet bérelni. Egy sarokra van az irodától. A titkárnőmtől hallottam róla. Olyan kutyát kapsz, amilyet csak akarsz egy órára vagy egy napra. Az emberek olyankor szoktak kutyát bérelni, amikor le akarják nyűgözni a barátaikat, vagy amikor vidékre mennek. Mindig gondosan megválogatják a kutyákat, be vannak idomítva meg minden.

– Jó, de mi lesz, amikor vissza kell vinni? Meg fogod mondani Samnek, hogy csak egy hétvégére lesz az övé?

– Úristen, dehogyis! Mire vissza kell vinni, Samnek úgyis elege lesz belőle. Tudod, milyen gyorsan megunnak a gyerekek mindent, amit kapnak. Azzal a beltéri galaxisprojektorral is, amit karácsonyra kapott, csak pár napig játszott, pedig egy vagyonba került.

– Hát, remélem, igazad lesz. Nem akarok cirkuszt.

– Igazam lesz – jelentette ki határozottan Donald.

És egyébként is, amikor eljön az ideje, hogy visszavigyék a kutyát, ő már rég úton lesz New York felé.